

Sannheten om Bruno Grönings sykdom og død - av Josette Gröning, 1959

Siden Bruno Grönings bortgang er det blitt skrevet mye om hans sykdom, dessverre uten kjennskap til fakta. Mye har blitt rotet rundt. Det har til og med blitt hevdet at han døde under kirurgens kniv under en kreftoperasjon.

Jeg, hans kone, ønsker å forklare publikum det som faktisk hendte.

Frem til nov. 1958 visste jeg ingenting om at mannen min var syk, han klaget aldri, han var i godt humør og ønsket gjester og hjelpe-søkende velkommen hele dagen. I løpet av november ble han veldig tynn, og jeg delte mine bekymringer om disse symptomene med vår gode venn, lege og kreftforsker doktor Pierre Grobon i Paris. Han sa at det kunne være tegn på alvorlig sykdom. Etter hans råd dro mannen min og jeg til Paris i slutten av november. Doktor Grobon gjorde flere undersøkelser av ham. Vurderingen av røntgenbildene indikerte magekreft i siste stadium.

Før vi dro til Paris, hadde mannen min sagt til meg: «Jeg vet hva som er galt med meg, ingen kan hjelpe meg.» På spørsmålet hans om hva doktor Grobon hadde fortalt meg, fortalte jeg ham ikke hvor alvorlig tilstanden hans var. Han sa da: "Tror du ikke jeg vet hva som er galt med meg? Jeg har kreft, og har hatt det lenge. Det er ingenting å gjøre." Jeg følte meg elendig og begynte å gråte. Doktor Grobon forklarte Bruno at han måtte la seg operere så fort som mulig. Det var et spørsmål om dager, timer - og allikevel kunne det være for sent.

Bruno sa stille: «Nå er det uansett ikke mulig. Mange venter på meg, i Tyskland og i andre land, folk jeg vil snakke med om julefeiringen. I januar -59 kommer jeg tilbake til Paris »

Doktor Grobon ba ham om å få operere med en gang, der og da!

«Det er umulig,» sa han, «at du skal reise nå, i din tilstand. Hvis du var min far, hadde du blitt operert i dag.» Han gjorde det helt klart for Bruno hvor alvorlig sykdommen var. «En person i din tilstand må holde et strengt kosthold, og holde seg helt i ro, uten noen anstrengelser. Det er umulig at du gjør en reise nå på vinteren, og til og med kjører bilen selv! »

Bruno svarte: «Jeg spiser og drikker det jeg liker, uten å bli syk. Jeg har det bra, og jeg har krefter nok til å holde de planlagte møtene mine. Men for å gjøre deg lykkelig, skal jeg komme tilbake til Paris om åtte dager, først må jeg reise hjem og ordne noen ting, og endre reiseprogrammet mitt.»

På hjemveien besøkte vi venner i Karlsruhe. Under kveldsmaten underholdt Bruno gjestene, som alltid. Ingen, bortsett fra meg, hadde en idé om den farlige diagnosen han hadde fått. Han spiste med stor appetitt, tok 4 sandkaker og drakk mye kaffe uten å ta hensyn til den forferdelige sykdommen.

Jeg forteller disse uviktige detaljene for å vise dere hvordan Bruno mestret sine vitale funksjoner i en tilstand der en annen ville ligget i sengen og holdt en streng diett.

I Paris hadde doktor Grobon uttrykkelig fortalt ham at han ikke skulle drikke kaffe i det hele tatt.

Etter midnatt dro vi videre til Plockingen. Bruno viste ingen tegn til utmattelse eller av å være nedfor mentalt. Han var den samme, som alltid snakket han mye og var i godt humør.

I Plockingen ble det laget flere bånd med juletalet hans, og båndene ble sendt til de mange vennekretser, ettersom han ikke var i stand til å møte personlig, slik han pleide å gjøre hvert år.

Etter 8 dager dro vi tilbake til Paris. Vi hadde et møte med doktor Grobon og hans kollega doktor Bellanger som var kreftkirurg. Doktor Grobon hadde orientert ham om min mann's tilstand.

Etter at doktor Bellanger hadde sett på røntgenbildene, sa han til meg på fransk, som Bruno ikke forstod: «Operasjonen vil være veldig vanskelig, og jeg er ikke sikker på at vi i det hele tatt vil kunne operere. Fra røntgenbildene ser det ut til å være et fryktelig tilfelle. Jeg vil åpne bukhulen, og hvis det er mulig å gjøre noe, vil jeg gjøre det. Hvis ikke, må jeg bare lukke såret igjen. »

Jeg fortalte mannen min dette, og han sa: «For min del kan de kutte meg vid åpen, jeg er ikke redd. Jeg må føle på min egen kropp hvordan det føles etter en så stor operasjon.»

Doktor Bellanger gjorde store øyne da jeg oversatte det Bruno hadde sagt, og han sa at kanskje en stor del av magen måtte fjernes. Bruno sa: «For min del kan dere fjerne hele magen, men jeg vet at DET vil bli der inne!» Da vi hadde trukket oss tilbake til rommet vårt på klinikken, smilte Bruno til meg og sa: «Når de åpner meg, vil de bli overrasket over det de ser. Det er mye verre enn røntgenbildene viser. »

Dagen etter ble Bruno operert, doktor Grobon var også til stede. Før det var over, kom han ut til meg og sa: «Jeg må si deg noe forferdelig; det er mye verre enn vi hadde forestilt oss. Magen er helt oppspist, og ikke brukbar. Det er metastaser på leveren og tykktarmen. Hans dager er talte.»

Det var en forferdelig overraskelse for begge legene, de ble dypt forferdet, og kirurgen lukket såret. De kunne ikke forstå hvordan Brunos utseende ikke avslørte den forferdelige indre lidelsen; at han pustet normalt, stoffskiftet var normalt, og det samme var blodet. Han var i en tilstand der det er normalt kaste opp mye ved det minste inntak av ernæring, og personen sulter langsomt i hjel.

I dagene etter operasjonen vokste undringen blant legene og sykepleierne om hvordan det var med Bruno. Han spiste med stor appetitt, og spiste mye honning. Nattsykepleieren var målløs da Bruno klokka ti om kvelden ba om et høyt smørbrød. Etter det fikk han sitt smørbrød hver kveld. De var bekymret for at såret kunne sprekke opp, men ingenting sånt skjedde. Noen dager senere, da doktor Bellanger kom på besøk, reiste Bruno seg opp fra sengen og gjorde gymnastikk og knebøyninger, og han banket seg på magen flere ganger. Doktor Bellanger holdt hendene for ansiktet og ropte: «Stopp! Jeg er så redd såret kan bryte, jeg kan ikke se på dette! » Og han løp ut av rommet.

Bruno lo varmt og forsto ikke hvordan man kan være så redd.

Den 6. dagen etter operasjonen, gikk vi i gatene i Paris. Fornøyd, med hendene i lommene, sto Bruno ved et stort veikryss og betraktet livet i storbyen, mens regnet strømmet nedover ansiktet hans. Å være klissvåt plaget ham ikke. Da mørket kom, spurte jeg om vi kunne gå tilbake til klinikken. Motvillig fulgte han etter meg og sa: «Jeg kunne gå slik i timevis.» I mellomtiden var det stort oppstyr på klinikken, alle var bekymret for den sjeldne pasienten. Doktor Bellanger hadde kommet på besøk, og funnet rommet til Bruno tomt. Og for hundrede gang sa han: «Det er forferdelig!»

Vi bodde i tredje etasje. Mannen min brukte ikke heisen, men gikk trappene. Kvelden før turen hjem var det en kontrovers mellom Bruno og doktor Grobon. Han, Bruno, ville kjøre bilen selv. Legen forbød det på det sterkeste, men Bruno smilte og sa: «Hvis folk bare ville gi slipp på angst og frykt, ville de ha mer suksess i livet.» Ved avskjeden, som var varm, sa begge legene: «Må alle våre gode ønsker følge deg, Bruno. Om Gud vil, kommer vi se deg frisk igjen.» Men de var fullstendig klar over alvorret i tilstanden hans, deres skriftlige attester viste det tydelig, og de ga mange forholdsregler.

Reisen tilbake til Plockingen gikk greit, Bruno var i like godt humør og pratsom som alltid. Snart var julen der; Bruno pyntet treet og var i godt humør. Mellom jul og nyttår hadde vi mange besøkende. Ingen la merke til noe. Hans trang til å hjelpe andre var som alltid sterk i ham. Noen la merke til at han var tynnere, og litt blek.

På en reise til Rhondorf am Rhein i slutten av desember, satt han bak rattet hele tiden. Han snakket til gruppen av tilhengere til kl 20.00 uten å vise tegn på tretthet. Hjem igjen satt han også bak rattet. I begynnelsen av januar gikk vi turer i den snødekkede skogen i Plockingen, og Bruno likte livet. Planen var å få en ny sekretær den første februar. Men den sjetten januar overrasket han meg ved å si at han ikke ønsket å ansette en sekretær i det hele tatt. «Denne natten har jeg fått en stopp. Vi skal veldig snart til Paris, men nøyaktig når, bestemmer jeg».

Jeg antar at han visste at han snart ville forlate denne jorden, og under ingen omstendigheter ønsket han å være i Tyskland, hvor han hadde blitt forfulgt de siste 10 årene. Spesielt legene var hans bitre fiender. Men jeg forsto ikke hvorfor han ønsket å vente så lenge, for tilstanden hans ble verre for hver dag. Den 10. januar måtte vi være i Rhondorf igjen for en viktig samtale. Vi måtte reise med tog på grunn av tung snø. Bruno klarte også denne vinterreisen, selv om vi måtte vente i flere timer på grunn av forsinkelser. En annen person ville ikke ha vært i stand til å gjennomføre en slik reise i

hans tilstand. Jeg kan bare forklare hans utrolige utholdenhet med hans mesterlige åndelige kroppskontroll. Også reisen tilbake dagen etter, klarte han utrolig bra.

For å forstå min manns tilstand de siste ukene før han døde, må man prøve å danne seg et bilde av hans åndelige holdning. Han gjorde ikke lange betraktninger foran viktige valg i livet. Han vurderte ikke om noe var hensiktsmessig, heller ikke når han tok et valg. Han stolte på den overbevisste eller underbevisste betydningen som de høyere kreftene ga ham. Fremfor alt stolte han på den åndelige veiledningen når han hjalp hjelpesøkere som i tiår forgyeves hadde søkt hjelp.

Han sa: «Den lykkeligste dagen i livet mitt vil være når jeg får lov til å forlate kroppen min!»

Han visste at han ikke kunne bli i Tyskland, men han ventet på instruksjon om når han skulle dra. I løpet av de to siste ukene før vi reiste, fikk han besøk av broren Kurt. De gikk på lange turer to dager før vi dro. To medarbeidere kom på besøk, og han snakket lenge og tett med dem, og den dårlige helsen ga han ingen oppmerksomhet.

Mandag 19. januar ba han sekretæren om å bestille flybilletter til Paris på onsdag. Jeg ville dra på mandag, men han holdt fast ved avgjørelsen. Onsdag 21. januar fløy vi til Paris. Bruno var i godt humør, men det kunne merkes at han ikke hadde det bra i det hele tatt. På grunn av blokkering av tykkertarmen trengte han en operasjon. Det skjedde 22. januar. Doktor Bellanger opererte, og han sa til meg: »Ødeleggelsen av Bruno's kropp er forferdelig - som en total indre forbrenning. Hvordan han har klart å leve så lenge uten de mest forferdelige smerter, er for meg en gåte. Men slutten er nær.»

Den 26. januar skrev doktor Bellanger: «For å kunne bære utviklingen av hans lidelser, ville man trenge en høyst sjelden viljestyrke. Jeg har hele tiden beundret hans mot og indre fred, noe som bare kan forklares med en sterk kristen tro.»

Doktor Grobon skrev to dager senere: «Til tross for sin forferdelige sykdom led Bruno ikke! Dette må vennene hans vite, det er en stor trøst i det. Han var på Kristi vei.»

Merkelig var også det som skjedde den dagen han gikk over. Bruno var fortsatt i narkose da Paris plutselig ble mørklagt, og et kraftig kraftig tordenvær startet. Det ble så mørkt, at vi måtte tenne lampene midt på dagen. Sykepleieren som hadde vakt var veldig forbauset.

Mandag 26. januar 1959 klokken 13.45 gikk Bruno fredelig og rolig over i evigheten - det skjedde i samme øyeblikk som folket klarte å hindre ham i å fullføre sin guddommelige oppgave. Den 22. januar, dagen han ble operert, ble prosessen mot ham avsluttet i München. Statsadvokaten beordret igjen fengsel.

Brunos død kan uttrykkes slik: Mennesket ønsket å skade ham, Gud ønsket å gjøre godt med ham. Bruno Gröning, det siste håpet for tusenvis av lidende, var ikke mer ...

Jeg, hans kone, synes det er nødvendig, kort å fortelle hva legene uttrykte. Da jeg, kort tid etterat døden inntraff, snakket med doktor Bellanger, tørket han tårene og sa: »Disse guddommelige menneskene har en tung, vanskelig vei på jorden. Tragedien deres er at de ikke kan hjelpe seg selv etter at de har hjulpet tusenvis. Bruno Gröning var en supermann.